

GELOVEN IN LONNEKER

Herfst 2019

In dit nummer onder meer:

- Een artikel over twee bijzondere heiligenbeelden in onze St. Jacobus de Meerdere kerk.
- Het levensverhaal van Jan Kaijser.
- Actuele ontwikkelingen in het Gambiaproject van Hennie en Winnie van der Meer.
- Een interview met Herman Meijerink.
- Een bijdrage van de nieuwe voorzitter van het Gemengde koor van de St. Jacobus de Meerdere kerk; Peter Engbers.
- Een verslag van dominee GertJan Lambers Heerspink van de kapel Uit Liefde over het bezoek van een grote groep leerlingen van de Lonneker Daltonschool aan de kapel.

Geloven in Lonneker is een uitgave van de Geloofsgemeenschap H. Jacobus de Meerdere te Lonneker, u aangeboden door de pastoraatgroep.

Heilige Odilia en Gerardus Majella in onze Jacobuskerk

Voor in de kerk links en rechts van de nissen voor de zijaltaren staan, met het gelaat richting de kerkgangers de beelden van de Heiligen Odilia en Sint Gerardus Majella. Dat het beeld van St Odilia in de Jacobuskerk kwam heeft te maken met Pastoor Kleinschmit. Hij, eens pauselijk soldaat, werd in 1904 in Lonneker pastoor in een bouwvallige waterstaatskerkje en dat was hem zijn eer te na. Hij nam architect Wolter ter Riele in de arm en bouwde een nieuwe kerk. Uiteraard met hulp van zijn parochianen van wie hij bijna militaire tucht vroeg, maar voor wie hij ook op de bres stond. De kerk die er nu staat is in 1912 ingewijd. Kleinschmit die vreesde blind te worden, beloofde een beeld van St Odilia, beschermvrouwe van blinden, in zijn kerk te plaatsen als hij beter werd. Hij genas, deed wat hij beloofd had en hield een zwak voor slechtzienden en blinden. Zo bracht hij in zijn koetsje parochianen met oogkwalen naar een oogarts in Enschede.

St Odilia werd rond 660 blind geboren. Ze was de dochter van de Elzasser hertog Alderik. Haar feest wordt op 13 december gevierd. Odilia stichtte, samen met haar vader, op de Hohenberg het later naar haar genoemde Augustijnenklooster vrouwensticht Odilienberg. Zij was de eerste abdis. Na 700 stichtte zij het de vrouwenabdij Niedermunster. Zij overleed rond

720. Odilia wordt de patrones van de Elzas (sinds 1632), van oogziekten, arme zielen in het vagevuur en stervenden. St Gerardus Majella is tegelijkertijd met st Odilia in de kerk geplaatst. (Bron Sliepsteen) St Gerardus Majella 1726-1755 lekenbroeder orde van de redemptoristen.

Hij is heilig verklaart in 1904. De heilig verklaring liet anderhalve eeuw op zich wachten, maar lang voordien was zijn verering door de redemptoristen overal verbreid; onder andere door een jaarlijkse processie in Overdinkel. De initiatiefnemer tot deze in geheel Twente bekende processie was de Overdinkelse bouwpastoor Van Laak. In 1912 vond de eerste processie ter ere van de H. Gerardus Majella C.S.S.R. (Congregatio Sanctissimi Redemptoris) plaats. Op 6 april 1920 werd de Broederschap van de H. Gerardus Majella in Overdinkel opgericht. In de jaren 30 kwamen er tot wel 20.000 pelgrims naar de jaarlijkse processie die aan het kleine dorp Overdinkel een regionale faam bezorgde. De jaarlijkse processie op 16 oktober of de zondag daaropvolgend is een jaarlijks terugkerend evenement. Van heinde en verre komen nog steeds duizenden pelgrims op de bidtocht af met hun rozenkrans. Ook vanuit Lonneker gaan al vele jaren trouwe processiegangers naar Overdinkel, zoals vorig jaar op 21 oktober ook het geval was.

[Typ hier]

In memoriam Jan Kaijser

Jan Kaijser is op 3 februari 1933 geboren aan de Bergweg 17, in het huis waar hij 86 jaar later, op 28 maart 2019 ook is gestorven. Hij heeft bijna zijn hele leven in Lonneker doorgebracht.

Jan is als vierde kind en oudste zoon geboren in een gezin van 10 kinderen (acht zussen en een broer). Zijn vader was kleermaker met een winkel aan huis.

Toen Jan 7 jaar was brak de oorlog uit. Voor Jan, die opgroeide in een beschermde omgeving, heeft de oorlog geen nare herinneringen achtergelaten. Hij heeft het vooral spannend gevonden, al die tanks en vliegtuigen die overkwamen op weg naar Duitsland. Hij vertelde vaak dat in de oorlog van de confectie een school was gemaakt. 's Morgens vroeg voor de school begon, moest hij als kleine jongen de kachels aansteken, een hele klus en als dat niet lukte kreeg hij op zijn kop.

De Duitse soldaten die in de winkel kwamen om kleding te laten verstellen maakten indruk op hem, hij bekeek ze vanuit een veilig plekje achter de toonbank. Jan heeft met eigen ogen het luchtgevecht tussen een Engels en Duits vliegtuig gezien dat boven Lonneker plaats vond. De Engelse piloot is met zijn vliegtuig neergestort en is op het kerkhof in Lonneker begraven.

Als kind haalde Jan met zijn vriendjes streken uit. Zo vertelde hij dat er vroeger bij hotel/restaurant

Savenije puddinkjes voor het raam stonden om af te koelen. Er zaten tralies voor de ramen, maar Jan en zijn vriendjes konden daar nét met hun kleine handjes door om stiekem te snoepen van deze lekkernij.

Jan was voorbestemd om het roer van zijn vader over te nemen. Het vak kleermaker werd al drie generaties doorgegeven in de familie. Eigenlijk wilde Jan zijn vader helemaal niet opvolgen. Hij vertelde later, toen zijn kleinzoon met een opleiding als kok startte, dat hij dat ook graag had gewild. Kok worden of architect, dat waren vroeger zijn dromen.

Meteen na de oorlog wilde hij een droom waar maken en ging aan het werk als leerling in een banketbakerszaak in Enschede, tot hij in 1953 werd opgeroepen voor de dienstplicht. Hij hoefde niet ver van huis, maar werd gestationeerd in Lonneker, op het Zuidkamp.

Na de dienstitijd moest Jan dan toch echt het vak van kleermaker leren. Om ervaring op te doen ging hij naar Dordrecht, werken in een herenmodezaak. Hij heeft dit twee jaar volgehouden. Hij kon niet aarden zo ver van huis en was erg blij toen hij weer terug in Lonneker was. Hij trad - eenmaal thuis - in de voetsporen van zijn vader en begon een confectiebedrijf. Jan haalde de naaisters en strijkster die in de confectie werkten elke dag op en bracht ze weer thuis.

Voor Duitslang had Jan een passie, hij genoot van Duitse muziek en ging in zijn jonge jaren meerdere keren samen met zijn vrienden met de solex op vakantie naar o.a. Trier.

Jan leerde Truus Bos kennen, werd verliefd en ze trouwden in 1965. Ze kregen samen drie kinderen: Hanneke, Frank en Paul. Hanneke en Paul werden thuis geboren, Frank in het ziekenhuis. Helaas was Jan net te laat om zijn geboorte mee te maken. Hij vertelde later wel heel trots dat toen hij gehaast het ziekenhuis kwam binnenlopen en er een zuster met baby op de gang liep, hij meteen zag dat dat zijn zoon was.

Hoewel het eigenlijk niet de liefde voor het vak was, werkte Jan hard. Zijn werk nam veel tijd in beslag. Hij nam zelfs geen tijd voor vakantie,

maar gunde het wel zijn vrouw en kinderen. In de zomer bracht hij aan het begin van de week het gezin weg, bleef een dagje en ging dan weer naar huis. Aan het eind van de week haalde hij hen weer op.

Zijn enige ontspanning was de kegelclub. Kegelen kon hij goed, hij is 48 jaar lid geweest van dezelfde kegelclub.

Ondanks zijn harde werken en grote inzet ontkwam ook Jan er niet aan dat net als vele textielbedrijven om hem heen, de textielindustrie steeds meer te lijden kreeg van concurrentie uit het buitenland. Toen de groothandel waar Jan aan leverde zijn bedrijfskleding uit Polen ging halen, werd de confectie in 1988 opgeheven.

Tot zijn groot verdriet hield zijn huwelijk geen stand en volgde een scheiding. Daar had Jan het heel erg moeilijk mee. Hij voelde zich alleen en eenzaam in het grote huis.

Gelukkig kwamen er wel weer lichtpuntjes in zijn leven toen de kleinkinderen Maike en Wilko werden geboren. Hij beleefde plezier aan zijn hobby houtbewerken en toverde uit hout het mooiste speelgoed voor de kleinkinderen. Zo maakte hij o.a. een prachtig hobbelpaard, een schommelzwaan, een houten kasteel en een houten auto. De kleinkinderen waren reuze blij met hun creatieve opa.

Opa vergat ook nooit hun verjaardag, elk jaar stond er een verrassing op hun spaarrekening. Goede doelen deden nooit vergeefs een beroep op Jan. Hij steunde bv jaarlijks de Zonnebloem, WKF en Unicef

Toen hij ouder werd en niet meer werkte besteedde hij veel tijd aan het onderhouden van zijn huis. Hij wandelde en fietste graag over de Lonneker Es.

Jan heeft een poosje moeten revalideren bij het Klaaskate plein, hier vond hij weer gezelligheid en kon hij genieten van het contact met anderen. Genieten van het grappen maken terwijl er samen werd gegeten. Hij had echte Twentse humor, Twente plat vond hij fantastisch.

Een fijne herinnering is zijn reis met zijn kinderen naar Lourdes. In Lourdes vond hij vooral de lichtprocessie indrukwekkend en zong alle liederen in volle overgave mee.

Na enkele dagen vond hij het ook wel weer goed en wilde hij graag weer naar huis.

In februari 2018 werd Jan ziek. Er werden kanker geconstateerd op 2 plekken, die helaas - ondanks operaties - uitzaaiden en uiteindelijk niet meer behandeld konden worden.

Hij vond het moeilijk om afscheid te nemen, moeilijk om te gaan met de naderende dood. Hij had verwacht dat hij oud zou worden net zoals zijn vader en moeder. Veel van zijn familieleden zijn ouder dan 90 jaar geworden.

Jan kreeg veel steun van zijn kinderen, hij heeft nog fijne gesprekken met hen kunnen hebben over alles wat hij belangrijk vond in het leven, over vroeger, over alledaagse dingen, maar ook over zijn verwachtingen en zijn gevoelens.

Met zijn kinderen om hem heen is Jan op 28 maart 2019 heel rustig ingeslapen. Hij is in zijn familie als vierde van de tien kinderen gestorven. Hij wordt ook door zijn broer en zussen in hun familie kring erg gemist. Met dankbaarheid kijken we terug op het leven van Jan Kaijser.

Jan Kaijser. In hem willen we de Lonnekernaren herdenken die in de afgelopen maanden zijn gestorven niet meer onder ons zijn.

VASTENACTIE 2019

Voor Gehandicapten Werkplaats in Gambia

Het zal bij velen van U bekend zijn dat wij met onze Stichting Fajikunda hebben meegedaan aan de Vastenactie in 2014. De opbrengst van 2014 resulteerde onder andere in het kunnen kopen van een prachtige bus voor onze Gehandicapten Werkplaats in Gambia.

Door medewerkers van de Vastenactie Utrecht is, in 2016, een bezoek gebracht aan Gambia om te kijken hoe de investeringen besteed zijn. Men was enthousiast en er werd ons medegedeeld dat wij nogmaals mee mochten doen met een Vastenactie. In 2019 hebben wij weer meegedaan. Dat brengt, gedurende de 40 dagen voor Pasen, veel drukte met zich mee. Die drukte bestond onder andere uit het bezoeken van scholen.

Wij bezochten veel scholen in Losser, Haaksbergen en Overdinkel. Deze bezoeken werden voorbereid door leden van de MOV's uit Losser, Enschede, Haaksbergen en Lonneker. Wat werd dat een leuke ervaring. De ene school deed een sponsorloop, een andere school zamelde lege flessen in, weer een school organiseerde een fancy fair. Daar werden door groep acht, die de organisatie in handen kreeg, allerlei spelletjes georganiseerd zoals natte sponzen gooien op een medeleerling, of een kopje thee drinken. De kinderen konden zich laten schminken. Pannenkoeken bakken deden

Sponsorloop Haaksbergen. met Pastoor Paul Daggenvoorde, Hennie van der Meer en een andere loper.

zij ook. Alles bracht geld op; er waren veel ouders en opa's en oma's en het was die dag mooi weer. Voor de kinderen was het feest en voor ons ook.

Wij namen kleding mee uit Gambia met hoofdbedekking. Die kregen de leerlingen en de juffen op het hoofd en het ijs was direct gebroken. Leuk om te ervaren dat de kinderen gedurende de dia-lezingen die Hennie gaf, heel stil waren en goed luisterden. Wij verwonderden ons over de vele vragen die de kinderen na afloop op ons afvuurden. Van de kleuters tot de kinderen uit groep acht.... Ze wilden heel veel weten. Wij namen vruchten mee zoals zoete patatten, kokosnoot, mango, pinda's, noem maar. Er werd verteld over deze vruchten, hoe ze groeien, geoogst worden en waarvoor gebruikt. Dat pinda's in de grond groeien was zelfs voor sommige leerkrachten een openbaring. Hennie liet zien hoe de mensen daar in de kokospalm klimmen om kokosnoten te oogsten.

Wij namen deel aan vier sobere maaltijden. Dat was bruine bonen met rijst eten. Eenmaal twee maal achter elkaar. In

Presentatie op één van de scholen in Afrikaanse klederdracht

Lonneker, in de Ontmoetingskerk (deze viering was oecumenisch) en in Haaksbergen. De MOV-Haaksbergen organiseerde een veiling waarvan de opbrengst naar de Vastenactie ging. Ook was er in Haaksbergen de Engelse mijlenloop. Ook dit leverde veel geld op omdat de lopers gesponsord werden. In de St. Janskerk aan de Haaksbergerstraat was een mis. In plaats van de preek werden wij geïnterviewd door de pastoor over ons project in Gambia. Ook de Vastenzakjes leverden veel geld op. Er was een speciale avond georganiseerd voor het tellen van het geld.

Al deze activiteiten leverden veel nieuwe ontmoetingen op. Wij zijn dankbaar voor.

Reden voor ons om dankbaar te zijn. En dat zijn wij. Hierdoor kunnen de gehandicapte mensen in Gambia laten zien dat zij, door te werken, hun eigen geld kunnen verdienen. Bedelen hoeft niet meer. Deze mensen hebben hun waardigheid terug en zijn er trots op dat zij eind van de maand hun verdiende salaris meenemen naar de compound.

In Gambia werd alles gevolgd en men vertelde ons dat er zondag's in de kerk

al die mensen die voor onze Stichting hebben gewerkt. Wij hebben met de acties 19.730 euro opgehaald. Dit bedrag is door de Vastenactie Utrecht voor de Stichting Fajikunda aangevuld tot 23.000 euro. Het motto van deze actie was "Op naar een zelfstandige Werkplaats".

Door dit grote bedrag kunnen wij de Werkplaats in Gambia zelfbestuur geven. Wij hebben het vertrouwen dat ze dit aan kunnen. Ze gaan weer een bus kopen (dit levert veel geld op) en er liggen zonnepanelen op het dak van de kaars makerij. Er zal geld besteed worden aan opleiding door het inhuren van een kleermaker en een schoenmaker.

werd gebeden voor u allen. In januari zullen wij alles overdragen aan het bestuur van de kerk daar en wij vertrouwen erop dat het goed zal gaan. Nogmaals dank aan een ieder die ons, op wat voor manier dan ook, heeft geholpen dit tot een goed eind te brengen. Op z'n Gambiaans zeggen wij dan ook May God bless you.

Hennie en Winnie van der Meer

Herman Meijerink (84): God, is hier, bij mij, overal.

Herman Meijerink werd op 1 september 1935 geboren aan de Lonnekermolenweg nummer 29. Zijn vader, G.A. Meiring, had daar een meubelmakerij, die Herman later aan de Voortsweg voortzette. Herman groeide op in, wat hij zelf noemt, een goed christelijk, of zo je wilt, katholiek middenstandsgezin. Het was midden in de crisistijd, die zich ook in Twente liet voelen.

Oorlog.

Toen Herman bijna vijf jaar was brak de oorlog uit. Zijn vader nam hem tijdens de bezetting vaak mee op de fiets en wees hem op alles wat bijzonder was. Daarvan heeft Herman heel veel onthouden. Willem Bulter, wiens boek De oorlogsjaren van Lonneker, dit voorjaar verscheen, heeft daar heel wat aan gehad in een twintigtal gesprekken die hij met Herman voerde. Van de eerste oorlogsdagen mei 1940

herinnert Herman zich nog dat er een Duitse jeep voor hun huis stopte met vijf soldaten erin die naar de hemel keken. Daar zagen ze enorme colonnes Duitse vliegtuigen. Later bleek dat die onderweg waren naar Rotterdam om die stad te bombarderen. De Duitse soldaten applausseerden...

Jongenskoor.

De meest indringende herinnering van Herman was de dood van de vader van twee schoolkameraadjes, de broertjes Johan en Bennie Wekking. Hun vader kwam om het leven in kamp Vugt, waar hij gevangen zat vanwege illegaal slachten

Op zijn 7^e gaat Herman bij het jongenskoor van de kerk onder leiding van meester van der Hoogte. 's Morgens om 8 uur, voor schooltijd wordt er al gerepeteerd. Vierstemmige missen van bijvoorbeeld Perosi, die later met het mannenkoor werden uitgevoerd. De Perosis worden nog steeds gezongen door het kerkkoor. Herman is nooit meer weggegaan bij het koor en vierde er een aantal jubilea die hem het Gregorius- en het Willibrordkruis opleverden, onderscheidingen voor zeer trouwe koorzangers. Sinds enige jaren is Herman ook lid van de cantorij van de Lambertuskerk in Hengelo.

Gregoriaans.

Thuis werd er altijd gezongen herinnert Herman zich. Herman zong ook altijd, ook op het huuske, het wc-huisje in de tuin. In de oorlog schreeuwde een buurvrouw naar Herman die op het huuske zat te zingen: Herman holt doar met op, wi'j kunt de vliegtuuge neet hoor'n.

Toen Herman lid was van het kinderkoor zong hij al dikwijls solo's en dat is hij blijven doen tot op de huidige dag. Bij uitvaarten wordt vaak om zijn solo Panis Angeliques gevraagd. Voor Herman is de gregoriaanse kerkmuziek favoriet, maar ook sommige Nederlandstalige kerkliederen, bijvoorbeeld van Huub Oosterhuis weet hij te waarderen.

Zoals zoveel katholieken heeft Herman het ook moeilijk gehad met de misbruikschandalen in de kerk. Maar zijn geloof heeft hij behouden.

Een groot liefhebber is hij van liederen van Schubert, vooral de Winterreise, een liederencyclus, heeft zijn voorkeur. Enkele jaren geleden deed hij mee met een door

Radio4 georganiseerd concert van amateurzangers om die complete liederencyclus uit te voeren. Herman stak er met kop en schouders boven uit. Hij zong zijn lied in Zaltbommel, Amsterdam en Schiedam.

Armoede.

De eerste jaren van zijn leven ondervond Herman de gevolgen van armoede. Die jaren zou ik ook niet over willen doen, zegt hij. Van het einde van de oorlog tot halverwege de jaren vijftig was het voor het gezin Meijerink moeilijk om het hoofd boven water te houden. Na de oorlog ging Herman naar de ULO op Hoog en Droog in Enschede, op de plek waar nu de watertoren staat. Hij was goed in boekhouden en zijn vader vond aanvankelijk dat hij maar boekhouder moest worden. Vlak voor het examen werd Herman ziek. Zijn vader veranderde van opvatting en zei tegen hem dat hij moest komen helpen in de zaak, in plaats van het een jaar over te doen. Zo kwam hij bij zijn vader in de leer om meubelmaker te worden. Hij werkte ook een tijd bij de firma Bol en Scharp aan het van Loenshof. Een mooier beroep kan hij zich, ook nu nog, niet indenken. Het is steeds meer ook zijn liefhebberij geworden.

Vinkenkeerl.

De vader van Herman had een liefhebberij die vermoedelijk van de aardbodem is verdwenen. Hij was een zgn. vinkenkeerl. Hij kweekte jonge vinken op die van een getalenteerd volwassen exemplaar een verfijnde vinkenslag moesten leren, de zgn. grof-licht-laang slag. Jonge vinken werden van elk ander geluid geïsoleerd. Als ze veren begonnen te krijgen werden ze gesorteerd. De vrouwtjes werden vrijgelaten, de mannetjes dienden hun kunsten te vertonen. Herman vertelde dat er andere liefhebbers op zondagmorgen wel helemaal uit Rijssen kwamen om de vinkenslag van zijn vader te beluisteren. Eens werd hem voor zijn kampioensvink 100 gulden geboden, een ongehoord bedrag in die tijd. Hij weigerde. Een week later kreeg een uil het vogeltje te pakken, door de tralies van zijn kooi heen. Later kreeg Hermans vader een bandrecorder, het geluid van de

kampioensvink werd opgenomen en daarmee werden de jonkies getraind. Herman heeft zijn liefde voor vogels wel overgehouden van de bijzondere hobby van zijn vader. 's Zondagsmorgens vroeg trok hij het bos in met een verrekijker. De boswachter vertrouwde het niet, maar kon Herman niet op iets illegaals betrappen. Een andere liefhebberij van Herman was schaatsen. Herman schaatste tot zijn 82^e.

Altijd werken.

Na zijn diensttijd, op zijn 20^e, nam Herman feitelijk de zaak van zijn vader over. In het begin, eind jaren vijftig, begin jaren zestig werkte hij veel voor de textiefamilies met hun rijke interieurs. Het was werk aan de lopende band. "Je bracht iets terug, wat gerepareerd was en dan stonden al weer andere meubels op je te wachten". Het was hard werken van 7 uur 's morgens tot 10 uur 's avonds. Maar het ging er toch rustiger aan toe. Als er bezoek kwam werd het werk stilgelegd en was er ruim de tijd om koffie te drinken, te praten enz.

Ziek.

Hij trouwde met Riet, ze kregen 4 kinderen, de tweeling Ilse en Marieke, Gert Jan en Mariëlle. Riet werd in 2007 ziek. Herman en zijn dochter Mariëlle verpleegden haar twee jaar thuis. Moeilijk te begrijpen, zegt Herman, maar het waren twee mooie jaren.... Zelf is Herman uitbehandeld voor kanker. Hij krijgt nog wat infuusbehandelingen. Maar hij maakt op geen enkele manier de indruk van iemand die met zijn laatste levensfase bezig is. Integendeel. Zijn omgeving put hoop en moed uit de manier waarop Herman omgaat met zijn ziekte en de situatie waarin hij zich bevindt. Hij blijft vrolijk, beminnelijk, geïnteresseerd. "Ik houd mij vast aan mijn geloof, zegt Herman. God is hier, bij mij, overal. Ik geloof in een hemel, maar dat is mijn persoonlijk houvast, daarmee kan je niemand overtuigen. De rituelen van de katholieke kerk helpen daarbij, maar ze zijn een bijkomstigheid. Een eucharistieviering is toch een prachtig gebeuren? De priester die de mis opdraagt of een mooie preek, daar heb je wat aan".

Cultuurweek van de Daltonschool.

Dinsdag 2 juli jl. hebben 66 leerlingen van de Openbare Dalton Basisschool (ODBS) Lonneker, verdeeld over drie groepen, de Kapel Uit Liefde in Lonneker bezocht. Dit gebeurde in het kader van de cultuurweek van de Basisschool, waarbij het accent viel op het Christendom.

Een hele happening waarbij ik werd bijgestaan door Janneke en Bert Boxem, die de kerk openden en de leerlingen na afloop trakteerden op ranja.

Nog een kerk?

De begeleidende docenten deelden mij mee dat zij aansluitend in dezelfde week de Katholieke Kerk zullen bezoeken.

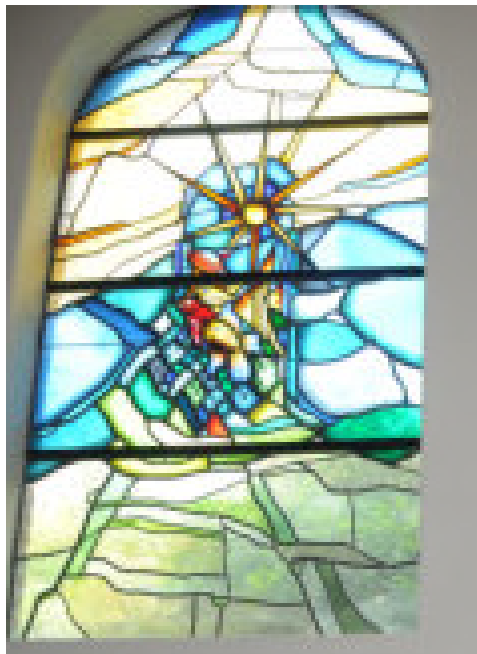
Wat heb ik de kinderen zoal verteld? Een mooie gelegenheid u hierin te betrekken.

Bij aanvang zochten de kinderen een plekje in banken van de kerk. Ik vroeg hen of dit de enige kerk was in Lonneker? Ze moesten allen diep nadenken en sommigen waren zich er van bewust

dat er aan het plein ook nog een kerk is. De naam was niet bekend. Lonneker Kerk misschien.

Ik vertelde de leerlingen dat er ooit een mens geleefd heeft, Jezus, die de bijnaam Christus ontving. En dat door zijn aanwezigheid, door alle goede dingen die hij verrichtte, het Christendom ontstaan is, omdat er mensen waren die na Jezus dood in zijn voetspoor verder wilden gaan. Zo ontstond er een gemeenschap rond zijn naam, die wij aanduiden met kerk. En het hoofd van deze Katholieke (Algemene) kerk was en is de paus, die in Rome zetelt.

In de 16^e eeuw waren er mensen als Luther en Calvijn die zich helemaal niet konden vinden in wat er in de Katholieke Kerk gebeurde. Zo ontstonden de Protestantse Kerken. De Protestanten wilden terug naar de kern, terug naar de Bijbel, het boek van geloofsverhalen van mensen zoals wij, omdat zij geloofden dat God door die verhalen heen tot ons spreekt.

kerkraam in de kapel

Zo waren er ineens twee kerken. Dat gaf verwarring. Katholieke kerk is toch de benaming voor Algemene Kerk, en nu ook Protestanten?

Paus in Rome.

Ja, zeiden de mensen, die Katholieke Kerk zijn de aanhangers van de paus in Rome, waardoor die kerk al gauw de naam Rooms Katholieke Kerk ontving.

Kerken met pracht en praal, omgeven door rituelen, beelden en gehuld in mystiek. De

Protestantse kerk, in tegenstelling tot de Rooms Katholieke Kerk aan het dorpsplein, is heel sober. De mensen van toen wilden geen beelden, geen kaarsen, geen geur .....

Het enige dat van belang was, is de Bijbel. Vandaar dat je in een Protestantse Kerk bij binnenkomst direct de kansel ziet (preekgestoelte) met daarop een open geslagen Bijbel.

Paaskaars.

Jaren later, nadat de Protestantse Kerk uit de Katholieke kerk was voortgekomen, kwamen er in de Protestantse kerk weer hele oude rituelen terug. Zo brandt er nu in elke Protestantse Kerk een Paaskaars, symbool van Gods' aanwezigheid in ons midden. Ik heb de kinderen verteld over de symbolen op de Paaskaars. Ook kwam er in de Protestantse kerk weer aandacht voor de liturgische kleuren en de gewaden van voorgangers. Wij hebben de kinderen de kleden en hun betekenis verteld. Verder hebben we het gehad over de betekenis van het doopvont in beide kerken. Wij hebben het gehad over het verschil in het kruis. In de Katholieke kerk hangt daar de afbeelding van Christus aan. In de Protestantse Kerk zie je wel een kruis, nooit met afbeelding. Immers, Christus is opgestaan. Wij hebben het gehad over de namen van de overledenen die op stenen geschreven stonden.

Bijbeltuin.

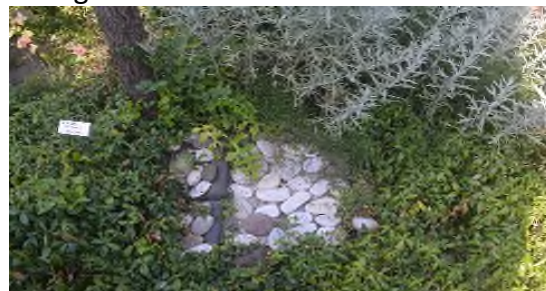
Daarna bezochten wij de Bijbeltuin. Achter de Kapel ligt de Bijbeltuin voorzien van planten, struiken en bomen die in het oude Israël groeiden en in de Bijbel genoemd worden. In het midden ligt een kleine vijver met een kruik als verwijzing naar de Bron van het leven. Door de hitte is de bron opgedroogd)

Wij stonden stil bij de druif met zijn ranken, met de Bijbeltekst verwijzend naar de woorden van Jezus: 'Ik ben de ware wijnstok, en jullie zijn de ranken'. Prachtige beeldtaal dat ons vertelt dat wij onze levenssappen putten uit de stronk,

(God), waardoor wij kunnen groeien en bloeien en vol van betekenis kunnen zijn voor anderen.

Tot slot stonden wij stil bij de plaats waar allemaal stenen liggen met namen erop. Het zijn namen van mensen die gestorven zijn. Zo houden we de naam en de herinnering aan hen levend.

Stenen met namen van overledenen.

Tot bezinning komen.

Na zo'n intensief verhaal, verteld door de dominee, op een warme dinsdagochtend, is het toch heerlijk verkoeling te ontvangen in een koud glas ranja. Voldaan namen we van elke groep afscheid. Mocht u, al lezend, geïnteresseerd zijn in de Bijbeltuin? U bent van harte welkom. In de tuin ziet u aan de muur bij de druiventros een kastje met een map waarin elke plant beschreven staat, met verwijzing naar een Bijbeltekst. Zelfs een Bijbel ligt in dit kastje. Het is een tuin om tot bezinning en inkeer te komen. Banken bieden hiertoe gelegenheid. U bent van harte welkom.

ds. GertJan Lambers Heerspink
Predikant van de Kapel Uit Liefde.

Het koor tijdens een repetitie.

Het gemengde koor van de H. Jacobuskerk Lonneker.

Wat brengt mij om dit te schrijven? Donderdag 6 juni ben ik gekozen tot nieuwe voorzitter van het gemengde koor van onze kerk: Jacobus de Meerdere, als opvolger van de illustere Gerard Veger (beter bekend als boer Demmer). Ik ben nog niet zo heel lang zanger van dit koor en heb ook altijd gezegd dat ik niet kon zingen, maar het is prachtig om te doen, geweldig om deel van het koor te zijn.

Onlangs ben ik met mijn Rianne, mijn vrouw, naar Rome geweest en wij hebben daar muziek ontdekt waarvan we het bestaan niet wisten. Geweldig om daarvan te genieten!

Jacobus de Meerdere, de kerk, midden in ons dorp Lonneker, het aanzien van ons dorp. Het is niet zo maar een gebouw, maar een kerk voor iedereen, waar je ongedwongen tot rust komt en waar je je geloof een eigen invulling kunt geven hoe je het wilt beleven.

Een kerk waar ook muziek thuishoort. Al eeuwen lang is er muziek geschreven voor de kerk en nog steeds wordt ook het aloude ten gehore gebracht. Ik moet er niet aan denken dat het niet meer zou kunnen in deze prachtige kerk, die voor velen een rijke geschiedenis heeft.

Dat alles brengt mij tot waar ik naar toe wil en dat is het gemengde koor. Ons koor heeft verjonging, nieuwe leden nodig. Denk maar niet dat het oubollig is om koorzanger te zijn, integendeel. Het mooiste muziekinstrument is de menselijke stem!

Schroom niet om over de drempel te stappen en kom een keer kijken en luisteren en ga gerust tussen ons in staan. Hopelijk besluit je om lid te worden.

Een koor is een eenheid en als je met dit geluid de kerk kunt vullen geeft dat een fantastisch gevoel.

Peter Engbers (Peter van Brookhennik)

Dameskoor: Paula Baveld, Lidy Beernink, Annie Beumers, Hedwig Bosch, Mieke Bouwma, Diny Broekhuis, Heleen Dingenouts, Rianne Engbers, Truus Hogt, Agnes Kloosterman, Rita Lubbers, Mirjam Meulenbroek, Annie Nijhof, Giny de Vries, Lidy Wissink.

Herenkoor: Henk Engbers, Peter Engbers, Gerard Graave, Berend Kok, Hermen Meijerink, Leo Peterinck, Jan Severt, Jan Tijdhof, Gerard ten Vergert, Harry Voortman, Henk Voortman, Gerard Veger.

Jaarlijkse Oecumenische Oogstdankviering Lonneker

Op zondag 8 september werd in de Jacobuskerk in Lonneker de jaarlijkse Oecumenische Oogstdankviering gehouden.

Voorgangers waren ds. Andrea Fuhrmann en pastoraal werker Carla Berbée. Het Gemengd Koor van de Jacobuskerk en het kinderkoor de Liedwientjes zongen tijdens de viering. Alle schoolkinderen van Lonneker en hun ouders waren speciaal uitgenodigd met een flyer die via de scholen was verspreid. Ze konden meedoen met een kleurplaatwedstrijd en tijdens de kerkdienst was er een kindernevendienst. De kinderen maakten daar gevlochten broodjes die later op het molenterrein werden gebakken in een veldoven. Na de viering gingen de kerkgangers in optocht met antieke boerenvoertuigen van de HALL (het Aangespannen Landbouwvoertuig Lonneker) en met de muziekvereniging Excelsior naar de molen voor het jaarlijkse oogstfeest. Op het molenterrein werd het Lönne Leed ten gehore gebracht door de mannen van het koor. Daarna begon het helaas hard te regenen.....

De Oecumenische Oogstdankviering is een gezamenlijk initiatief van: R.K. geloofsgemeenschap H. Jacobus en Protestantse Kapelgemeente Lonneker.

Linksboven: De kinderen in de kerk luisteren aandachtig naar het verhaal dat speciaal voor hen wordt verteld.

Rechtsboven: De voorgangers maken zich klaar om met de kerkbrik naar het molenterrein te rijden.

Linksonder: Een van de wagens van de HALL die samen een schitterend defilé voor de kerk vormden.

Rechtsonder: Op het molenterrein zongen de mannen van het Gemengde Koor traditiegetrouw het Lönne Leed.

NIEUWE PASTORAATGROEP GEINSTALLEERD.

Vlak voor de zomervakantie zijn de vier leden van de pastoraatgroep van onze geloofsgemeenschap H. Jacobus de Meerdere officieel geïnstalleerd namens het pastoresteam van Maria Vlucht door pastoraal werker Carla Berbée. Dat gebeurde tijdens een mooie viering op een zonnige zondagmorgen.

De pastoraatgroep bestaat al heel wat jaren, maar de samenstelling wisselde. Door leeftijd of verandering van interesses moesten leden stoppen. We zijn heel blij dat we nu weer een complete en functionerende pastoraatgroep hebben waarvan Carla Berbée overigens zelf ook deel uitmaakt.

De pastoraatgroep bestaat op dit moment uit Carla Berbee, Rianne Engbers, Jozef Evering, Berend Kok en Giny de Vries

De taken van de pastoraatgroep zijn:

- Uitvoering centraal pastoraal werkplan. Een centraal pastoraal werkplan gaat over: Liturgie, catechese en diaconie en gemeenschapsopbouw.
- Fungeren als contact- en aanspreekpunt en voorpost van het pastorale team voor de katholieke geloofsgemeenschap Lonneker .
- Zorg dragen voor afstemming activiteiten in onze geloofsgemeenschap.

Wij hebben daar zelf aan toegevoegd:

- De Pastoraatgroep meent dat van haar verwacht mag worden dat zij op deze terreinen initiatieven

neemt en voorstellen doet en na akkoordbevinding, de uitvoering daarvan bevordert.

Natuurlijk willen we fungeren als contact, aanspreekpunt en voorpost van het pastorale team. Maar we willen meer zijn dan het luisterend oor van de pastores. Op basis van onze doop, ons lidmaatschap van de kerk, onze jarenlange ervaring in de kerk en niet in de laatste plaats op basis van onze benoeming als lid van de pastoraatgroep willen we het belang van de geloofsgemeenschap Jacobus de Meerdere in Lonneker zo goed mogelijk

ook op eigen kracht behartigen. Alles in goede en loyale samenwerking met het pastoresteam en de andere geloofsgemeenschappen van de parochie Maria Vlucht. Onze focus is toch in de eerste plaats gericht op onze gemeenschap hier in Lonneker.

Werkgroepen.

Op initiatief van de Pastoraatgroep zijn in de afgelopen jaren de volgende werkgroepen ontstaan:

- het Liturgisch Beraad Lonneker,
- de Oecumenische Werkgroep Lonneker en
- de Werkgroep redactie en productie van Geloven in Lonneker

De pastoraatgroep vergadert om de vijf a zes weken. Voor vragen of inlichtingen over de pastoraatgroep kunt u e-mailen naar: h.jacobuslonneker@knppmail.nl.

Houten van de kerk beeld van H. Jacobus boven de ingang.

22 september Eucharistieviering in het Twents in Lonneker.

De goodheid van de Hear mu'j priesen, zien leefde doert in eeuwigheid. Loat, Israel, oewn lofzaank riezen, zien leefde doert in eeuwigheid.

In Lonneker wordt zondag, 22 september om 10.00 uur voor het derde jaar op rij een eucharistieviering in het Twents gehouden in de H. Jacobuskerk Lonneker. Voorganger is pater Ben Engelbertinck, Elise Meijerink is lector. Het Gemengde koor zingt in het Twents. Iedereen is welkom om mee te zingen en te bidden in het Twents.

Van de redactie.

Voor u ligt het herfstnummer van Geloven in Lonneker, een tijdschrift dat in Lonneker wordt verzorgd door de Pastoraatgroep van de Katholieke geloofsgemeenschap H. Jacobus. Het levensverhaal van een overleden Lonnekernaar vindt u er weer in. Evenals een artikel over twee heiligenbeelden in onze kerk, waarmee we de serie van heiligenbeelden en schilderijen afsluiten. Maar er is meer. Met name een verslag van de indrukwekkende activiteiten voor het Gambiaproject van Hennie en Winnie van der Meer, en een interessant interview met Herman Meijerink. Peter Engbers, de nieuwe voorzitter van het Gemengde koor van de Jacobuskerk, doet een duit in het zakje en dominee GertJan Lambers Heerspink van de kapel Uit Liefde vertelt over het bezoek van een grote groep leerlingen van de Lonneker Daltonschool aan de kapel. We wensen u veel leesplezier.

GELOVEN IN LONNEKER is een uitgave van de Geloofsgemeenschap H. Jacobus de Meerdere, Lonneker verzorgd door de Pastoraatgroep, e-mail secrpgjac@kpnmail.nl

Foto's: Gerard Graave, redactie: Ria Bosch, Jan Berend Hofstee en Berend Kok, opmaak advertenties en omslag: Astrid de Jong, opmaak redactionele pagina's: Freddy Kamphuis, eindredactie: Winnie van der Meer. In dit nummer een redactionele bijdrage van ds. GertJan Lambers Heerspink. .

GELOVEN IN LONNEKER wordt gratis huis aan huis verspreid in de bebouwde kom en directe omgeving van Lonneker door onze eigen vrijwilligers. Hebt u het blad niet ontvangen dan kunt u het gratis afhalen bij De Schikkerij aan de Bergweg, Spar Supermarkt aan de Scholten Reimerstraat en bij Slagerij Busschers aan de Landweerweg.

Wilt u dit blad niet meer ontvangen dan verzoeken wij u een e-mailbericht te sturen aan secrpgjac@kpnmail.nl of op dinsdag-, donderdag- of vrijdagmorgen tussen 9.00 en 11.00 uur te bellen met het parochiecentrum Jacobsschelp Scholten Reimerstraat 42, tel. 4359377.